

Zijn wij thans op den goeden weg?

Het laatst gehouden Congres is voor den tandheekkundigen stand een groot succes geweest. Niet dat de opkomst bevredigend mag genoemd worden of wel dat de demonstraties even belangrijk waren als op het vorig congres, maar het besluit tot oprichting van een tandheekkundig verbond is een gevolg van dit Congres en in zooverre mogen wij overtuigd wezen dat de laatste bijeenkomst van groote beteekenis was.

Het liefst zoude ik dan ook voor den vervolge het T. V. geheel de plaats hebben zien innemen van een Congres. Ik vraag mij n.l. in de eerste plaats af waarom de officieele overheidspersonen — in tegenstelling met het eerste Congres — afwezig waren. Vervolgens waarom het aantal deelnemers gedaald is en ten slotte waarom verlangd wordt naar een derde Congres in aanmerking nemende dat ongeveer slechts 40 leden van de V. v. N. T. 20 leden van het N. T. G. en omtrent 30 niet aangeslotenen hebben deelgenomen aan eene bijeenkomst waar, indien allen ambitie hadden getoond, plaats ware geweest voor eenige honderden tandheekkundigen!

Bovendien viel het op, dat het grootste deel van het programma was verzorgd door de commissieleden.

Dat besloten is tot het houden van een 3de congres is m. i. toe te schrijven aan de omstandigheden waaronder dit besluit genomen is. Gebrek aan tijd en dientengevolge een gedwongen gehaaste wijze van werken waren oorzaak dat de meeningen van meerderen niet vernomen werden en ook niet voldoende tot hun recht hadden gekomen.

Op de vraag van den voorzitter of men, met het oog op het succes van dit Congres alsnog neiging gevoelde tot het houden van een volgend Congres hoorde ik een enkele „ja” antwoorden, zag een ander „ja” schudden en..... de vergadering (aanwezig ongeveer 30 leden) had besloten tot een volgend Congres.

De door mij op het Congres voorgestelde motie luidde als volgt:

„Het Tweede Tandheelkundig Congres besluit tot oprichting van een Nederlandsch Tandheelkundig Verbond, hetwelk zich ten doel stelt de werkzaamheden van het Congres speciaal met het oog op de Sociale belangen over te nemen en te behartigen.”

Door omstandigheden werd deze motie niet in behandeling genomen.

De Voorzitter van Sectie VII werd door den tijd gedwongen alleen te doen aannemen het voorstel tot oprichting van een verbond en ik vermeen dat zijn energiek optreden allen heeft kunnen bevredigen.

Had echter meer tijd gewijd kunnen worden aan de besprekingen in Sectie VII door n.l. deze onderafdeeling een voornamere plaats te doen innemen op het programma (verschillende leden moesten vertrekken om intijds thuis te kunnen wezen) dan had de vergadering wellicht zich kunnen uitspreken in den zin als bovengenoemde motie aangaf.

Wat hebben wij nu?

Twee groote vereenigingen (Ned. Tandh. Genootschap en Vereeniging van Ned. Tandartsen) die beide een krachtig zelfstandig bestaan voeren en waarvan de jongste wellicht in de eerste jaren nog niet tot volle ontplooiing harer krachten is gekomen.

Het N. T. G. houdt zich uitsluitend bezig met de wetenschap; de V. v. N. T. met de wetenschap en behartiging van het standsbelang.

Naast deze vereeniging de vereeniging tot bestrijding van tandbederf ter behartiging van het sociale belang.

Naast deze nog vier plaatselijke vereenigingen die het oog gericht hebben op Stedelijke belangen en eindelijk nog twee lichamen die de belangen van allen zullen behartigen het Congres (periodiek) en het Ned. Tandh. Verbond (blijvend).

Het Congres nu is overbodig en werkt de verlangde eenheid tegen.

In de eerste plaats hebben wij het schoonste standpunt bereikt door n.l. het Ned. Tandh. Verbond de belangen op te dragen van tandheelkundig Nederland en bovendien is het niet het meest praktisch de vergaderingen van het Ned. Tandh. Verbond eene buitengewone bekoring te verleenen door b.v. een dag hieraan toe te voegen gewijd aan de wetenschap? Die eene dag kan het Congres remplacieren en in plaats van twee groote lichamen behouden wij de eenheid met zooveel moeite tot stand gekomen.

Inmiddels kunnen wij den voorzitter van sectie VII, Dr. S c h u t t e niet genoeg dankbaar zijn voor zijne wel is waar forsche doch tegelijk energieke en juist aangebrachte leiding.

Deze leiding heeft ons gebracht hetgeen in de laatste drie jaren was gewenscht en verwacht.

Wel is waar is de ideaal-eenheid nog niet gekomen, maar het is duidelijk, dat met het oog op de verschillende bestaande vereenigingen de tijd daarvoor nog niet is aangebroken.

Het denkbeeld om van beneden af te komen tot het verbond door het oprichten van meerdere plaatselijke vereenigingen moge door enkelen waarde worden toegekend, door anderen verkieselijk worden bevonden, men vergete niet dat dit zou beteekenen „uitstel" en drie jaren van overleg zijt m. i. ruim voldoende geweest om op 13 April j.l. te komen tot een definitief besluit. Bloeit eenmaal het Verbond dan zullen in dien tusschentijd wellicht meerdere plaatselijke vereenigingen zijn opgericht en kan altijd nog overwogen worden in hoeverre met al deze plaatselijke vereenigingen rekening dient gehouden te worden.

Op het oogenblik zou de uitwerking van dit denkbeeld de zaak waar het om ging op den achtergrond hebben gedrongen.

Ten slotte nog eenige bemerkingen die m. i. bevorderlijk kunnen wezen aan de spoedige bloei van het N. T. V.

Het bestuur heeft macht gekregen doch make hiervan een bescheiden gebruik.

Het breide zich uit en assumeere vooral bij vereenigingen niet-aangesloten Tandartsen opdat gesproken wordt van het vertegenwoordigend tandheekkundig Nederland.

Het kieze een voorzitter, die na twee jaren niet direct herkiesbaar is. Permanente voorzitters zijn uit den booze en kunnen de vooruitgang en den bloei eener vereeniging zich zelf onbewust benadeelen. Eene bijeenkomst van alle tandheekkundigen worde ten spoedigste bijeengeroepen ten einde na gezamenlijk overleg te komen tot een reglementair vereenigingsleven.

Het samenvallen van Congres en jaarlijksche bijeenkomst van het N. T. V. make een punt van ernstige overweging uit. Indien in dezen geest de taak door het Bestuur wordt opgevat dan aarzel ik niet op de vraag „zijn wij thans op den goeden weg?” volmondig te antwoorden „ja”.

D. S. FRENKEL.